

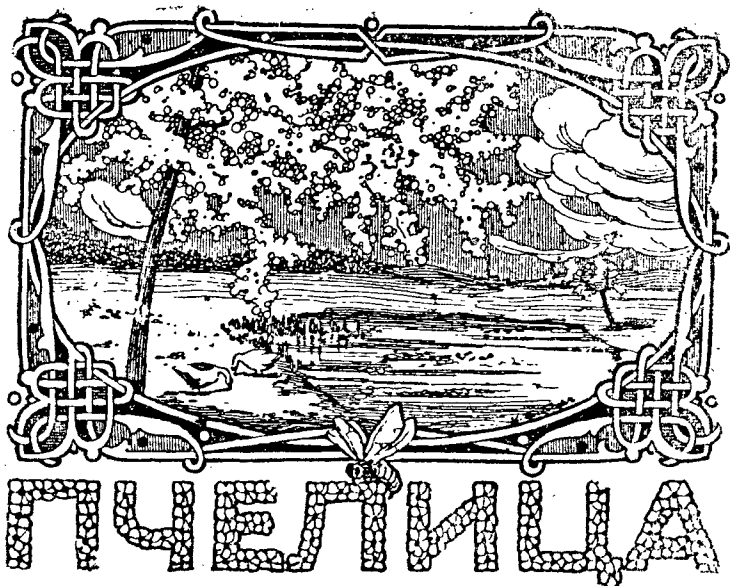
Пчелица

дина IV.

Кни

Редакторъ Мих. Д. Николовъ

Год. IV. Редакторъ: Мих. Д. Николовъ

Книжка 4.

Вела Вара

ПРОЛѢТЬ.

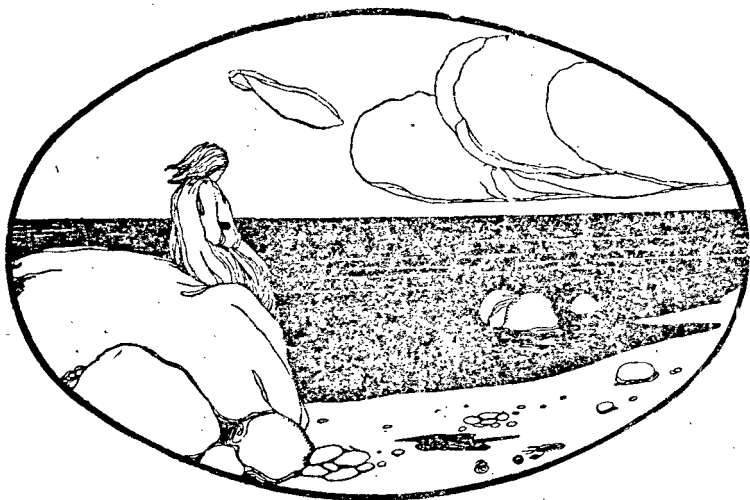
Спрѣха вече зимни хали,
Нѣма студъ и мразъ,
Топла пролѣтъ, съ бузи али,
Иде пакъ при насъ.

Вредъ небето се изясни —
Слънцето сияй,
Идатъ птички сладкогласни
Отъ далеченъ край.

Идатъ, идатъ на верига
Жеравитѣ пакъ,
Ето иде и пристига
Щъркътъ дългокракъ.

По нивята, по полята
Въ младитѣ гори,
Вредомъ цвѣнаха цвѣтята —
Новъ животъ цари!

Пролѣтъ! пролѣтъ! колко сладость
Намъ донисашъ ти,
Колко пѣсни, смѣхъ и младость
Колко красоти!...

НА СКАЛАТА.

Високо скалата върхъ е вирнала и съ гордъ погледъ измѣрва бучащата тамъ долу въ пропастьта рѣка.

По здравитѣ ѝ каменисти гърди зѣхха грамадни пукнатини, като голѣми черни, страшни очи. Цѣлата скала бѣ гола. Нито трѣвица, нито едно стрѣкче не красяха студенитѣ ѝ каменни гърди.

Само горѣ на самиятъ ѝ връхъ, трѣпкаше листа млада брѣзица. Доволна и горда бѣше тя: отъ високо се любуваше на пѣнливитѣ води и издигаше върши къмъ просторното сине небе.

Сутринъ, когато слънцето бавно разпрацаше свѣтлитѣ си лъчи и долу въ пропастьта пълзѣше надъ рѣката сивата мъгла, брѣзицата люшкаташе зеленитѣ си върши и играеше съ златиститѣ лъчи. — Колко е красиво! — Колко е хубаво да си високо, високо! говорѣше тя и самодоволно хвърляше погледъ къмъ столѣтнитѣ елхи, растящи тамъ долу край скалиститѣ брѣгове на рѣката.

— Какво сте вие?

— Вие растете въ тъмнината! Вие не знаете какво е просторъ и свѣтлина. Нѣма нищо по-приятно отъ това да стоишъ горѣ надъ всичко и да впервашъ погледъ къмъ необятното небе.

Елхитѣ слушаха спокойно. По листата имъ про бѣгваше спокойна усмивка и тихо съ старчески гласъ отговаряха:

— Не се радвай, миличка! — Не ще те спаси твоята висина. Безводна и гладна е тя! Скоро ще клюмне върхъ твоята главица и ти ще умрешъ, както умрѣха всички твои другарки, които пожелаха да бждатъ горѣ. — Не се радвай, миличка! А тужи за своя изгубенъ животъ.

Но, брѣзичката не слуша. Тя е високо, високо. Какво ѝ трѣбва още? На ли тя има просторъ и слънце?

* * *

Мина врѣме.

Поройнитѣ дъждове свлѣкоха послѣдната частица прѣстъ отъ скалата. Тя се оголи и пукнатинитѣ се увеличиха. Гранитнитѣ ѝ гърди стърчаха голи, каменисти безъ зеленина. Дъжда изми прѣстъта между коренитѣ на брѣзицата и тѣ сега стърчаха по горѣшитѣ камъни на скалата и се мжчиха да засмучатъ живителенъ сокъ.

Но, напраздно.

Сухи бѣха пукнатитѣ — твърди камънитѣ. Напраздно се протѣгаха жилкитѣ къмъ низината, къмъ съживителнитѣ води на рѣката. Напраздно. Тя бѣше далечъ, далечъ въ пропастьта.

И клюмнаха главици изнѣмощѣлитѣ листа на брѣзичката и хвърлиха погледъ на долу къмъ сребриститѣ водни струи.

Тамъ столѣтнитѣ елхи шушнаха съ зеленитѣ си клонѣ, трѣви красяха брѣговетѣ, навредъ живота трѣпкаше . . .

И заплака брѣзичката. Заплакаха нейнитѣ извѣхнали листи и закапаха като сълзи по горѣшитѣ гърди на скалата.

Ст. Чешмеджиевъ.

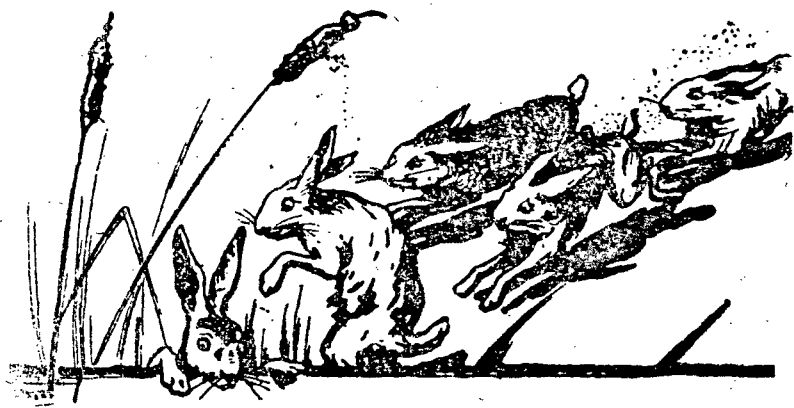
ПАКЪ ПРОЛѢТЬ ИДЕ.

Скоро пакъ ще вѣйнатъ
Лекитѣ зефири,
Пакъ стада ще блѣйнатъ
Вредомъ по баири.

Съ цвѣте ще нахити
Пролѣтъта полята,
Радостни, честити
Пакъ ще сж сърцата ..

Люб. Бобевски.

А. И. Купринъ.

ТАЖЕНЪ РАЗКАЗЪ

Въ една отъ улицѣ на Главната Камила живѣлъ Стариятъ Слонъ. Той билъ много старъ. Живѣлъ цѣли двѣста години. Ако почнемъ да му прѣсметаме годинитѣ по прѣститѣ на ржцѣтѣ и краката си, трѣбва да броимъ цѣль день. По-стари отъ него били само: Враната, Папагалътъ и Змията.

Слонътъ по-рано работилъ въ единъ циркъ, ходѣлъ по вѣже и по бутилки, изправялъ се на заднитѣ си крака, а знаелъ да свири и на армоника. Една пѣсень, особно, той много обичалъ. Тя била за Врабчето. Тя била жална, много жална. Започвала се тѣй: ми — до — ми — до — фа — ми — ре.

Тоя Слонъ ималъ единъ приятель Комаръ. Комарътъ живѣлъ въ Кучешкитѣ Засѣлища и пускалъ кръвь на разни звѣрове. Той много обичалъ музиката. Щомъ Слонътъ засвирѣлъ Врабчовата пѣсень, тутакси Комарътъ пристигвалъ и сѣдалъ на армониката. Сѣдѣлъ тѣй и слушалъ.

„Врабчо, Врабчо, дѣ си ходилъ?“ ... И двамата се нажалявали. Плачи слонътъ, пѣкъ и на Комара сълзитѣ потичахъ.

Веднѣжъ прилетѣлъ Комарътъ при Слона. Поговорили за това — онова, поклюкарствували за Бика, за Страуса, за Камилата. Най-послѣ Комарътъ казва:

— Е, Старче, ще ми изсвиришъ ли пѣщо? А? Ей тъй да послупамъ.

А Слонътъ това и чакалъ, очитѣ му даже свѣтнали. Хваща ржката съ хоботя си и засвирилъ. А Комарътъ, тънко — прѣтънко запищѣлъ:

„Врабчо, Врабчо!“

Не можелъ Слонътъ да свирн тая пѣсеиъ безъ да заплачи; разплакалъ се и Комарътъ се разплакалъ; пригълзѣвалъ по армониката, все по-близичко пригълзѣвалъ къмъ Слона, за да може по-добрѣ да слуша. Слонътъ се разхълцалъ, заподсмърчалъ, потеглилъ съ въздухъ и хопъ! потеглилъ Комара въ носа си.

Като свършилъ свирната, Слонътъ се заоглежалъ. Дѣ е моятъ Комаръ? Комарътъ ми:

Дѣ? Дѣ?

Счупилъ дървото, прѣкатурилъ кжцата. Комарътъ изкочилъ изъ носа му. Но каква полза! Нито кракъ мърдалъ, нито дишалъ — той билъ прѣдалъ Богу духъ.

прѣведе Ваню.

ПРОЛѢТЕНЪ ГОСТЪ.

Трака, трака, трака, тракъ,
Дойде щъркелъ дългокракъ.

Дойде въ нашитѣ страни,
Въ пролѣтнитѣ свѣтли дни...

Нѣма вече студъ и мразъ,
Всичко пѣе въ този часъ.

Трака, трака, трака, тракъ,
Дойде щъркелъ дългокракъ.

Кр. Я. Чолаковъ.

ЩЪРКЕЛЪ.

Когато рано прѣзъ пролѣтъта щъркелитѣ започнатъ да се завръщатъ въ своето отечество и да търсятъ старитѣ си гнѣзда по високия черковенъ покривъ и сламенитѣ покриви на кжцитѣ, всички се радваме, защото щъркелътъ, както и лѣстовникътъ, е любимецъ и другаръ на човѣка. Селенинътъ на драго сърце му услужва съ нѣкое колело отъ вѣхтата си кола, което му служи за основа на гнѣздото, понеже всички вѣрватъ, че кжцата, върху която щъркелътъ си е построилъ гнѣздо, е запазена отъ пожаръ и отъ грѣмъ.

Селянитѣ внимателно слѣдятъ какъ мъжкиятъ и женската си поправятъ разрушеното отъ зимнитѣ бури гнѣздо; какъ тѣ важно стоятъ на гнѣздото си и плѣскатъ съ крилѣ; какъ мъжкиятъ занася храна на женската, която лежи надъ яйцата; какъ и двамата се грижатъ за малкитѣ; какъ ги учатъ да хвъркатъ и какъ най-послѣ, съ настѣпването на есенъта, тѣхнитѣ щъркелчета се присѣдиняватъ къмъ своитѣ другари и въ голѣми ята заминаватъ за топлинѣ страни.

Щъркелътъ обича широкитѣ, низки и равни полета, въ които се срѣща много вода, особено блата. Той обѣгва сухитѣ и високи поляни, обаче той не е тъй много разпространенъ изъ всичкитѣ блатисти мѣста. Изглежда, че щъркелитѣ прѣдпочитатъ ония мѣста, гдѣто тѣ биха могли да се срѣщатъ съ човѣка. Много отъ тѣхъ, наистина, се развѣждатъ далечъ отъ човѣшкитѣ жилища, въ горитѣ, и гнѣздатъ по дърветата, ала повечето се установяватъ по покривитѣ на кжцитѣ и високитѣ дървета.

Интересна гледка прѣдставляватъ тия птици при пристигането си. Ето една двойка, която прѣзъ миналитѣ години е обитавала нѣкоя кжца. Тя слиза изведнажъ отъ една шеметна височина, описвайки кръгове и каца на върха на покрива и веднага изглежда тъй запозната съ мѣстността, като че ли никога не я е напушала.

Веднага слѣдъ това тя започва своитѣ обикновени занятия. Щъркелътъ обикаля блатата, нивитѣ и ливадитѣ, гдѣто търси храна. Къмъ обѣдъ се завръща въ гнѣздото, а слѣдъ обѣдъ пакъ излиза. Привечеръ се връща и тракайки съ човката си заспива,

Щъркелътъ е една отъ най-свършеннитѣ блатни птици и може да се каже, че едва ли има друга птица, която да познаваме тъй добръ, както нея. Тя крие въ цѣлото си сж-

щество нѣкакво достоинство. Вървежътъ ѝ е бавенъ и измѣренъ; тѣлото си държи издигнато; хвъркането ѝ се прѣдшествува отъ нѣколко скокове и е много бавно, ала красиво, леко и особено забѣлѣжително по великолѣпнитѣ крѣгове, които птицата описва при издигането си. Хвъркането ѝ не я уморява, защото тя не удря съ крилата си и знае много добре да използва вѣтъра.

Щъркелътъ е много уменъ. Той умѣе да се приспособява както къмъ хората, така и къмъ условията. Той веднага може да познае какъ гледатъ хората на него, дали имъ е приятно и дали ще го търпятъ или не. Нѣколко дена по-рано той е билъ боязливъ и прѣдпизливъ, като е отбѣгвалъ човѣка и не се е довърявалъ на нищо, сега той вижда, че хората му сж приготвили гнѣздо върху покрива, или върху нѣкое дърво; той вече не се бои, завладѣва гнѣздото, изгубва недовѣрието си и се сближава съ човѣка. Той се научава да познава хазаина си и хората, които му желаятъ добро.

И кога е далечъ отъ гнѣздото си, той е пакъ недовѣрчивъ. Той знае, че овчаритѣ и селянитѣ не сж много опасни, но при все това, той ги избѣгва. Той е още по-прѣдпазливъ и по-недовѣрчивъ въ врѣме на прѣлеляванетоъ съ другаритѣ си.

Щъркелътъ е много привързанъ къмъ човѣка. Когато щъркелътъ си построи гнѣздо, той всѣка година дохожда въ него и има гнѣзда, които сж обитавани отъ щъркели въ продължение на цѣло столѣтие. Случва се понекога щъркелътъ да се върне самъ и той си остава така доста дълго врѣме, докато си намѣри нова другарка. Въ такъвъ случай около гнѣздото ставатъ бурни сражения, понеже младитѣ двойки нападатъ стария притежатель на гнѣздото, като се стараятъ да го пропѣдятъ, па дори и да го убиятъ и тогава човѣкътъ е принуденъ да посрѣдничу, за да възстанови мира. Отъ всички наблюдения, направени въ разни мѣста, може да се извади заключение, че щъркелитѣ се съединяватъ за прѣзъ цѣлия си животъ и че двамата съпрузи сж вѣрни единъ на другъ.

Единъ женски щъркелъ е прѣстоялъ цѣли три години на едно и сжщо мѣсто, като си е търсилъ храна по брѣговетѣ на потоцитѣ, а въ врѣме на голѣмитѣ студове търсилъ прибѣжище въ оборитѣ. Всѣка година другарътъ ѝ се завръщалъ и тогава и двамата се грижатъ за отглеждането на малкитѣ. Прѣзъ четвъртата есенъ останалъ и мъжкитъ заедно съ женския и прѣкарвали заедно цѣлата зима и то цѣли три години. Но най-послѣ, нѣкои лоши хора убиха тия щъркели и тогава се видѣло, че женската по причина на една стара рана не можала да хвърка и затова не е прѣдприемала лѣтуване при настѣпването на зимата.

Първата работа на щъркела слѣдъ завръщането му отъ югъ е да си почисти и поправи гнѣздото. То не е никакъ красиво, нито пѣкъ много майсторски направено. Клончета, бодли, купчинки прѣстъ и трѣва образуватъ дъното му; потънки прѣчици и листа образуватъ единъ втори пластъ, надъ който се намира третия, който служи за легло на малкитѣ и който се състои отъ суха трѣва, отъ слама, отъ дрипи, отъ пера и т. н. Мжжкиятъ и женската, донасятъ тия нѣща съ човката си, но женската сама ги нагласява. Щъркелитѣ се отзоваватъ на тази работа съ голѣма ревностъ, така че могатъ да построятъ въ 8 дена едно съвсѣмъ ново гнѣздо, а старотс да поправятъ въ 2—3 дена. Въ срѣдата или въ края на априлъ женската снася своето първо яйце, а слѣдъ това снася още три или четири. Тя лежи върху тѣхъ 28—30 дена, а прѣзъ това врѣме мжжкиятъ я храни, бди надъ нея, пази я и не се отдѣля отъ гнѣздото. Когато се излюпятъ малкитѣ, грижитѣ на родителитѣ се удвояватъ и тѣ никога заедно не напуштатъ гнѣздото.

Отначало малкитѣ се хранятъ главно съ насѣкоми, съ червеи, съ пиявици, брѣмбари, скакалци; по-късно почватъ да се хранятъ съ по-здрава храна.

Много е интересно да се наблюдава щъркеловото сѣмейство. Отначало то се търпи, но по-сетнѣ става досадно. По-кривѣтъ, на който е гнѣздото, се много омърсява, хранителнитѣ вещества, които тѣ пропускатъ да падатъ, гниятъ и издаватъ ужасна миризма. Често пжти змии, слѣпоци, жаби; още живи, се отърватъ отъ човката имъ и падатъ изъ двора, като вдѣхватъ отвръщение и страхъ у хората. При все това удоволствието, което доставя едно такова сѣмейство е по-голѣмо отъ неприятността, която то причинява.

На първо врѣме малкитѣ щъркелчета стоятъ въ гнѣздото. По-сетнѣ тѣ се запознаватъ съ мѣстността и тогава още се забѣлѣзва силното имъ зрѣние, благодарение на което тѣ виждатъ отдалечъ майка си, която имъ носи храна и я поздравляватъ съ тракане. За два мѣсеца щъркелчетата порастватъ. Родителитѣ имъ продължаватъ да ги учатъ като повтарятъ прѣдъ тѣхъ всичкитѣ движения на хвъркането и ги принуждаватъ да излѣзатъ внѣ отъ гнѣздото. Слѣдъ нѣколко прѣдварителни упражнения, най-послѣ настѣпва момента, когато младитѣ щъркелчета могатъ да се довѣрятъ на крилата си. Малко помалко привързаностъта имъ къмъ родната люлка се намалява; врѣмето въ което и млади и стари трѣбва да напустнатъ страната е наближило.

Прѣзъ това врѣме всички щъркелови сѣмейства се събиратъ въ една мѣстностъ, обикновено нѣкоя блатиста ливада. Къмъ края на юлий започватъ първитѣ опити за хвъркане и случвало се е, че ония, които немогатъ да понесатъ по-про-

дължително пжтуване, сж били избивани отъ другитѣ. И като тракатъ дъ го врѣме съ човкитѣ си, щъркелитѣ се издигатъ въ въздуха, вѣртятъ се нѣколко врѣме надъ родното си мѣсто и най-послѣ се отправятъ къмъ югъ. Б. М.

Чарлсъ Робертсъ.

ГОРСКАТА КОЛИБА.

(Разказъ.)

Междуселскиятъ пътъ, по който зимѣ дърваритѣ изнасяха дърва отъ гората, дѣтѣ приличаше на широка пжтека, обрасла съ трѣва и диви цвѣтя. А сега, прѣзъ късната сѣверна пролѣтъ, по тази пжтека имаше много трапчини и височини, та бѣше още по-трудно да се върви по нея, защото бѣше затрупана съ полуизгнили прѣчки. Затова нѣкъ прѣдъ пжтницата се откриваха прѣкрасни природни картини, засѣхнали вече могилки, по които нѣжко се синѣха първитѣ теменишки, край гората се виждаха скромнитѣ съсянки, а между тъмнитѣ редове ели се рисуваха на групи бѣли брѣзи или сребристи тополи, покрити съ първа нѣжна зеленина.

По пжтеката прѣдназливо се промѣкваше малко момиче, косто водѣше една козичка, вързана съ връвчица и съ кжса джчти до колѣнитѣ рокия. Дивостѣта на природата, въ която суровостѣта се смѣшаваше съ нѣжностѣта, тревожеше душата на пжтницата. Блѣдната сплжавина на теменугитѣ, зеленината по върховетѣ на брѣзитѣ, голѣмината на бороветѣ — всичко това бѣше прѣкрасно въ нейнитѣ очи, но сърдцето ѝ се свиваше отъ болки. Тя тжжеше за родното си мѣсто. Нали това сж познатитѣ ѝ мѣста, това е сжщата студена пролѣтъ, която тя отдавна помни? Остава още малко до дома ѝ, до сивата кжщица, която е на края на селцето „Камененъ Изворъ.“

Ето вече четири години откакъ Сеси (тѣй се казваше момичето) не живѣеше у дома си всрѣдъ тая дива природа. Тя работѣше въ една голѣма обущарска фабрика въ града К. край морето. Щомъ получи извѣстие за болестѣта на майка си, тя дойде съ желѣзницата до най-близката станция и искаше съ кола да отиде въ Каменъ Изворъ, но такива не се намѣриха. Безъ да слуша съвѣтитѣ на познатитѣ си тя остави багажа си на станцията и трѣгна пѣша съ козичката си, която ѝ бѣ подарилъ господарѣтъ.

Минаха вече нѣколко часа, откакъ момичето вървѣше изъ пѣтя. Якитѣ му обуца и дебелиѣ вълнени чорапи бѣха измокрени отъ водата, но то бѣше силно и здраво та не усѣщаше ни студъ, ни умора. Макаръ да се безпокоеше за бол-

ната си майка, вниманието му пакъ бѣше погълнато отъ старитѣ познати картини. Но скоро то се съти, че още не е минало нито пѣловината на пѣтя и че ще трѣбва да прѣнощува въ гората. Макаръ Сеси да бѣше израсла въ тия мѣста, но тя никога не бѣше спала сама въ гората. Тя забрави за теменужкитѣ, за брѣзитѣ, за нѣжния пролѣтенъ ароматъ и бързо трѣгна напрѣдъ, но скоро се спрѣ да си поеме дѣхъ. Едничка надежда ѝ бѣше да стигне до рѣката, гдѣто хората, плаващи съ кораби по нея, може би, сѣ спрѣли на почивка. Стана ѝ студено, усѣти се уморена и страшно самотна. Но

тя не бѣше тѣй самичка, както си мислѣше. Отъ половинъ часъ, освѣнѣ козичката си, тя имаше единъ чуденъ спжитникъ.

Слѣдъ нея, наблизо край пѣтя, вървѣше една голѣма мечка, която се криеше въ сѣнката на дърветата и пазѣше да не вдига шумъ.

Сега мечкитѣ проживѣваха тежко и постоянно гладуваха. Коренитѣ бѣха малко, плодове и червеи нѣмаше, а медъ почти никакъ. Черната мечка обича меда и ягодитѣ повече отколкото месната храна, а човѣшко месо тя никакъ не обича, освѣнѣ когато е много гладна. Тази мечка бѣше много измършавѣла и шомъ видѣ крѣхкитѣ тѣла на Сеси и козичката, трѣгна слѣдъ тѣхъ. Да ги нападне не смѣеше още, затова ги слѣдѣше съ надежда, че скоро ще падне мърша.

Нощта приближаваше, жабитѣ крѣкаха по ливадитѣ и Сеси почна страховито да се оглежда. Но тя рѣши да не се страхува и трѣгна още по-бързо изъ гората. Мечката стана по-смѣла и почна да върви по-близо до нея.

Тѣкмо когато щѣше да се стѣмни съвсѣмъ и Сеси не ще можеше вече да се промѣква изъ гората, тя видѣ близо до пѣтя една колиба. Завтече се радостно къмъ колибата, но вътрѣ бѣше тъмъно и се уплаши, когато разбра, че прѣдъ нея стои изоставена отъ дърваритѣ колиба. Сеси похлопа на вратата, но вмѣсто отговоръ, вратата бавно се отвори. Отначало тя искаше да избѣга отъ пустата колиба, ала като разбра, че е по-добрѣ да остане въ нея, отколкото да спи подъ нѣкое дърво, тя бръкна въ джеба си, извади една кибритка, драсна я и влѣзе да разгледа колибата, а козичката се сви на една страна. Една съборена печка стърчеше насрѣдъ, а наоколо ѝ бѣха разхвърлени нѣколко кюнка. Въ едно кюше имаше малко сухи сѣчки. Тя знаеше, че тѣзи сѣчки ще изгорятъ за една минута и затуй не ги запали, а рѣши да излѣзе навнѣнъ и събере малко дърва. Но шомъ отвори вратата, веднага я затвори — на нѣколко крачки отъ колибата тя видѣ черната и страшна мечка.

Слѣдъ като се опомни малко Сеси, отиде и седна на една пейка, за да гледа и двѣтѣ малки прозорчета. Наистина тѣ бѣха толкова малки, че такова голѣмо животно не би могло да влѣзе прѣзъ тѣхъ, но тя пакъ съ ужасъ очакваше, кога тази черна муцуна ще затѣмни нѣкое отъ тѣхъ и ще я погледне съ свѣтлитѣ си очи. Тя рѣши да не вика и съ затаенъ дѣхъ очакваше отъ гдѣ ще се покаже мечката. Вратата на колибата бѣше здрава и тежка и само на долната ѝ частъ имаше голѣма пукнатина. Изведнѣжъ около тая пукнатина се чу нѣкакво тежко сумтение и вратата затрещя, като че ли нѣкое голѣмо тѣло се налегна на нея. Момичето трепна и се приготви да скочи, но вратата не мръдна.

(Слѣдва).

Чичо Вили.

ХРИСТОСЪ ВЪЗКРЕСЕ.

Наближаваше Великдень. Рано една сутринь малкият Пенчо и сестричето му Пенка се излежаваха въ леглата си и тихо се разговаряха:

— Утрѣ е Великдень. Всички дѣца ще иматъ хубави червени яйца, само ние нѣма да имаме, — каза Пенчо.

— Миналата година нали и ние имавме? Не помнишъ ли? Но тогава мама бѣ още жива, — отговори Пенка.

— Ахъ, Пенке, колко бѣше хубаво тогава! Азъ немога да забравя милата ни мама; тя бѣ тъй добра и колко много ни обичаше!

— Да, тогава бѣхме щастливи, — отговори Пенка съ сълзи на очи. — Но Богъ я взе при себе си и ние останахме сами. Слѣдъ врѣме татко доведе новата ни майка. Той ни каза, че и тя ще ни обича както милата ни майка, но ние не вѣрвахме и не се радвахме, защото мислѣхме за добрата ни майка, която бѣ отдавна станала вече красивъ ангелъ.

— Да, Пенке, мама трѣбва да се е обърнала на много хубавъ ангелъ, — отговори Пенчо. — Новата ни майка е зла и не ни обича, защото мащехитѣ майки не обичатъ дѣцата си, това го зная отъ приказки-тѣ. Тя нѣма да ни донесе червени яйца отъ Великденския заякъ.

— Имашъ право, — добави Пенка. — Тя нѣма нищо да ни подари.

Слѣдъ това тѣ млъкнаха и се замислиха. Изведнажъ вратата се тихо отвори. Дѣцата се прѣсториха на заспали. Майката полека доближи до леглата имъ и внимателно сложи нѣщо на столоветѣ. Послѣ колѣнични до леглата имъ и нѣжно ги загледа.

— Ахъ, миличкитѣ ми дѣчича! — шепнѣше тя, — защо не ме обичате? Защо ме тѣй измжчвате? Азъ ви тѣй много обичамъ!...

Слѣдъ това тя стана и тихо излѣзе изъ стаята.

Пенка първа отвори очи и видѣ пакетчето на стола до креватчето си.

— Ставай, Пенчо, и вижъ какво има сложено за тебе на стола ти.

Пенчо скочи и грабна пакетчето. Разгжна го и и извика отъ очудване — въ него имаше едно хубаво червено яйце.

Дѣцата се много засрамирахъ: подаръкъ отъ мащехата имъ майка, която тѣ не обичаха и винаги лошо се отнасяха съ нея! На едното яйце бѣ написано „За милата ми Пенка,“ а на другото „за милия ми Пенчо“.

И двѣтѣ дѣца се спогледаха.

— Това мама е направила за насъ, — прошепна Пенка и заврѣ главичката си въ възглавницата и горко заплака. А въ малкото ѣ сърце поникна обичъта къмъ мащехата майка. Малкиятъ Пенчо, като видѣ сестра си да плаче, почна да я утѣшава:

— Не плачи, Пенке, — каза той. — Отъ сега нататъкъ ще обичаме и слушаме мама, защото тя е добра и ни обича.

Пенка се издигна и нѣжно прѣгърна братчето си.

— Ние много злѣ се отнасяхме къмъ мама, а тя, въпрѣки това, ни обича и е тѣй добра къмъ насъ. Искашъ ли да я зарадваме и ние съ нѣщо?

— Ахъ, да сестрице! Хайде да поискаме отъ Заюбаю червени яйца за татка и мама.

— Сега неможе, — каза Пенка. — Утрѣ ще станемъ рано и ще отидемъ у Великденския заякъ за подаръкъ. А сега да спимъ за да станемъ бодри.

Пенчо скоро заспа, но Пенка дълго неможа да се успокои. Все ѣ се мѣркаха тѣжнитѣ очи на мащехата ѣ майка.

Още призори тѣ станаха, взеха по една кошничка и безъ да ги види нѣкой, излѣзоха изъ кѣщи.

Вървѣха, вървѣха и стигнаха една полянка. Набраха си хубави кокиченца и дѣхави теменужки. Слѣдъ

цето току изгрѣваше изъ задъ дърветата на гжстата гора и озаряваше полянката съ златиститѣ си лжчи. А птичкитѣ радостно пѣхех. Слѣдъ това тѣ тръгнаха кмъ гората да търсятъ заювата кжщичка.

Стигнаха и почукаха на вратичката. Отъ прозореца се показа заю.

Добро утро, дѣчица! Какво искате? — попита заякътъ.

— Добро утро заюбаю! — отвърнаха мило дѣцата. — Много ти се молимъ да ни дадешъ хубави червени яйца за татко и мама.

Заякътъ не искаше да имъ даде нищо, защото знаеше, че тѣ не се отнасяха добръ съ втората си майка, но понеже бѣха много изморени и му се много

молѣха, той ги съжали и имъ напълни кошничкитѣ съ хубави червени яйца, а най-хубавото даде за майка имъ.

— Виждамъ, че сте се поправили и това много ме радва. Вчера майка ви бѣше при мене и взе най-хубавитѣ червени яйца за васъ. Азъ вѣрвамъ, че отъ сега нататъкъ вие ще я обичате и слушате, защото тя се много грижи за васъ и ви много обича. Елате сега, качете се на гърба ми и азъ ще ви отведа у васъ.

Зарадвани дѣцата се съгласиха, защото бѣха много изморени, и заякътъ ги бърже понесе къмъ селото.

Щомъ приближиха селото, дѣцата слѣзоха отъ гърба на заяка, благодариха му сърдечно за услугата и бързо влѣзоха въ кжщи.

Слънцето силно печеше, а отъ близката черква камбанитѣ празнично биеха. При отворения прозо-

рецъ на кжщата имъ стоеше майка имъ и съ свити ржцъ за молитва слушаше звъна на камбанитъ.

Дѣцата се тихо промъкнаха при нея, прѣгърнаха я и тихо зашепнаха: „Мила майчице, не ни се сърди, ние те обичаме отъ все сърдце!“

— Ахъ, милитъ ми дѣчица! Колко се радвамъ! Наистина ли ме обичате? — очудено питаше тя.

— Да, мила майчице, ние те обичаме и ти благодаримъ за хубавитъ червени яйца. Не ни се сърди, че излѣзохме толкова рано безъ да те питаме, защото и ние искахме да те зарадваме съ червени яйца и прѣсни цвѣтя.

— Колко съмъ щастлива! — каза майката съ просълзени очи.

— Обичаме те, обичаме те, мила мамо, и искаме и ти да ни обичашъ! — викаха дѣцата и мило я прѣгръщаха.

А нѣгдѣ отдалечъ се носѣше хубавата Великденска вѣсть: „Христосъ Възкресе!“

Отъ нѣмски: П. К-ва.

КНИЖАРНИЦА „ОБРАЗОВАНИЕ“ — ВАРНА.

СОБСТВЕНИ ИЗДАНИЯ:

1. Събрани съчинения на Лордъ Байронъ.

Разкошно издание, модерно подвързано Всѣко томче
5 лева.

Излѣзе отъ печатъ

Чайлдъ Харолдъ. — първа пѣсенъ.

Печататъ се:

Абидоска нѣвѣста.

Чайлдъ Харолдъ. — втора пѣсенъ.

Мазепа и Шильонскій затворъ.

2. Библиотека „Художествена литература“.

Излѣзоха отъ печатъ:

Ст. Пшибишевски. Вѣчната приказка.

Драматична поема, 3 лева

Ал. И. Купринъ. Еврейка. 1 лв.

Печата се:

Пнеръ Лотн. Азияде. романъ

До Велка Ул. Вакъвни
Личка . В.
муча

„ЛЧЕЛИЦА“ — дѣтско списание
съ картинки.

ГОДИШНО 10 книжки.

Абонаментъ 6 лева прѣдплатени.

Издава книжарница „ОБРАЗОВАНИЕ“
ВАРНА.